

ASTA SIEKKINEN

KÄRPÄSEN SELÄSSÄ

KÄRPÄSEN SELÄSSÄ

Asta Siekkinen

KÄRPÄSEN SELÄSSÄ

© 2023 Asta Siekkinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0556-4

1 LAUANTAISAUNA.....	1
2 ENSIMMÄINEN KEVÄTJUHLA.....	7
3 KÄDET.....	11
4 LESKENLEHTIÄ.....	15
5 AIRA MAKKONEN.....	19
6 MAMMA.....	23
7 ARMI.....	29
8 LINTUPOIKA.....	33
9 LEIKKEJÄ.....	39
10 LUISTELUA.....	45
11 LASSE-SERKKU.....	53
12 NAPPISILMÄ.....	59
13 KOIKKALAINEN.....	65
14 NAHKIAINEN.....	71
15 OPETUKSIA.....	75
16 NAAPURIN POJAT.....	83
17 RINKELIN MYYJÄ.....	85
18 HEIKKI.....	89
19 LYHYTTAVARA.....	93
20 KÄRPÄSEN SELÄSSÄ.....	97

1 LAUANTAISAUNA

Äiti pyyhki huivin kulmalla silmiään, sitten hänen selkensä lähti menemään kotiin päin. Helena jäi seisomaan kansakoulun pihalle. Tuossa oli puutalo, tuossa kivitalo. Kaikennäköisiä lapsia seiso ja juoksi ja jotkut nauroivat. Hän yritti hymyillä joillekin. Mahassa kipristeli.

Opettajaksi he saivat Aune Etelämäen. Helena rakastui häneen oikein paljon. Opettaja näytti vähän äidiltä. Mutta oli jotain eroakin. Hän oli hieno nainen. Kun Helena kysyi opettajalta, onko tällä peruukki, opettaja kertoi, että hienolta naiselta ei kysytä semmoisia.

Oli jo talvi, Helena seiso välitunnilla pihan perällä, opettaja käveli siitä läheltä ja näytti niin

ihanalta ja lämpimältä, että Helena halusi heti sanoa jotain, jotta opettaja katsoisi häneen päin.

- Opettaja! Tuota - tule meille saunaan!

Pysähtyi se. Ja katsoi silmiin.

- Ihanko sinä kutsuit minua saunaan?

- Niin! Vaikka lauantaina! Tervetuloa!

- Onko äiti ja isä pyytänyt kutsumaan?

Niin pitkälle ei Helena ollut kerennyt ajatella.

- On!

Mieleen tuli koti ja sauna. Eteisessä oli saunan ovi, siinä nahkea ripa. Saunan rappusissa mentiin varovasti, sillä viikon aikana sinne heitettiin likapyykit. Ei kompastunut, kun katsoi jalkoihinsa, ja astui isän pitkien alushousujen, paitojen, pyyhkeiden ja äidin salaisempien ihonväristen vaatteiden yli. Pukuhuoneen nurkassa könötti tuhrainen pesukone, kammen kädensija oli irronnut, mutta toimi se.

Saunan kivilattiassa oli isoja halkeamia, ja saunottaessa isä asetti sen päälle puiset rallit,

joille oli parempi astua, vaikka ne olivat vähän limaiset. Rallit kolahtelivat lattiaa vasten, kun niiden päälle astuttiin.

Vesi tuli saunaan punaisesta raskaasta letkusta. Usein tuli saunassa hirmuinen jano. Isä piti vesiletkusta kiinni, ja jäinen vesi valui kurkkua pitkin mahaan asti, ja silloin Helenasta tuntui kuin hän olisi sisältä päin ilahtunut.

Kiukaan suuluukku repsotti, mutta aina se meni kiinni, kun halolla paukautti. Saunassa haisi samalla aikaa puhtaalle ja likaiselle.

Kotimatalla Helenalle tuli sellainen olo, kuin olisi nielaissut jonkun ison palan eikä ollut muistanut purra ensin. Vähän se auttoi, kun alkoi ajatella muita asioita. Miltä näyttäisi hevonen? Jos kävelisi tästä tuonne päin pitkään, olisi siinä kirjasto. Vastaa tuli nainen, joka söi suklaata suoraan levystä, niin kuin leipää. Saattoi se olo olla nälkääkin.

Kotona hän otti lukemista hyllystä.

Tietosanakirjat menivät A - Hollanti, Hollo - Louvre, Lovat - Sandelin, Sandels - Öölanti. Hän

oli Sandels - Öölannissa. Hän ei saanut sanottua saunomisesta.

Loppuviikolla Helena poti huonoa oloa. Äiti laittoi kylmän kääreen, mutta ei se auttanut. Veljet eivät olleet kotona. Helena katsoi, kun isä laittoi tulet pönttöuuneihin. Pulkkamäessä hänelle tuli ikävä kotiin. Hän kuunteli, kun lapasten lumikokkareista sulava vesi piti sihahtelua hellalle tippuessaan.

Perjantaina saunottiin. Isän kylpytakissa oli reikä mahan kohdalla. Kaikki jäi miten sattuu.

Lauantaina iltaa kohti mentäessä oli Helenalle noussut kova punoitus poskiin. Äidin etsiessä kuumemittaria oli alettava kysymään:

- Lämmitettäiskös tänäkin iltana sauna?

- No eihän sitä nyt kun eilen käytiin.

- Jos kuitenkin?

- Eipä tajjeta. Ens viikolla sitten.

- Mutta kun opettaja tulee!

Parkaisun mukana lähti se pala kurkusta viimein.

Kansakoululainen Helena katselee 60-luvun lopussa maailmaa pienen elinpiirinsä sisällä siilin ja karpäsen perspektiivistä. Oma perhe, kotitie ja piha on kaiken keskellä, mutta kokemusten myötä ajatusmaailma laajenee suuremmaksi. Kummastelun kohteita löytyy naapureista, sukulaisista, pikkukaupungin ihmisistä ja monista tapahtumista pihapiirissä ja sen ulkopuolella.

Miksi naapurin poika ei kasva aikuiseksi? Mitä käärmeet voivat tehdä, entäpä nahkiainen? Miksi oikealle sivulle ei saa kirjoittaa?

Kysymyksiä on enemmän kuin vastauksia, mutta ihmettelyn myötä kasvaa ymmärrys itsestä ja muistakin. Elämään mahtuu niin pettymyksiä kuin huoliakin, mutta päällimmäiseksi nousee ilo tutusta ja turvallisesta kasvuympäristöstä ja yksinkertaisista pienistä asioista.

BoD

9 789523 305564